दशमोऽध्यायः ॥

श्रीव्यास उवाच ॥

चैत्रेन्दुतन्मासि तमीस्रपक्षे
पुण्यक्षेत्रे देशिकात् प्राप्य दीक्षां ।
तेनाज्ञप्तः पूर्व्वसेवां द्वितीये
मासि द्वादश्यामारभेतामलायां ॥ १ ॥
कृत्वा स्नानाद्यं कर्म देहार्च्चनान्तं
वर्त्माश्रित्य प्रागीरितं मन्त्रिमुख्यः ।
शुद्धो मौनी ब्रह्मचारी निशाशी
जप्याच्छान्तात्मा शुद्धपद्माक्षदाम्ना ॥ २ ॥
तन्वन् शुश्रूषां गोषु ताभ्यः प्रयच्छन्
ग्रासं भूतेषु प्रोद्वहंश्चानुकम्पां ।
मन्त्राधिष्ठात्रीं देवतां वन्दमानो
दुर्गां दुर्बोधध्वान्तभानुं गुरुञ्च ॥ ३ ॥
कुर्व्वन्नात्मीयं कर्म वर्णाश्रमस्थं
मन्त्रं जप्त्वाऽद्भिः स्नानकारिणीभिः सिञ्चेत् ।
आचमेन पार्थस्तत्त्वसंख्यं प्रजप्तं
भुञ्जानश्चानु सप्तजप्तान् जनाद्यः ॥ ४ ॥
अद्रेः शृङ्गे नद्यास्तटे बिल्वमूल
तोये ह्रदघ्ने गोकुले विष्णुगेहे ।